

Hij lachte en zei: “Ik ben een Maradona in het dribbelen met grote mannen.”

Hij vertelde dat hij oom Brahim had gezien die naar straat nummer negen ging, waar de mooiste prostituees te vinden waren. De mooiste leek op Soad Hossnai, de bekendste Egyptische actrice. Hij had rode wijn en veel noten bij zich. Hij vertelde ook dat nonkel Brahim haar vriend was en dat, als hij in de wijk was, niemand bij haar durfde te komen. Niemand durfde haar te pijnigen. In ruil daarvoor bedreef hij met haar de liefde en gaf ze hem ook een deel van wat zij verdiende met prostitueren.

Het verbaasde me dat nonkel Brahim zulke zaken deed, terwijl hij bij de familie een ander karakter toonde. “Wat een pokerface,” mompelde ik bij mezelf. Het voorval stopte daar en ik ontmoette mijn nonkel bij de familie. Hij zei niks en ik ook niet, dus het voorval werd niet verder besproken. Hij keek naar mij en ik keek naar beneden, begrijpelijk. Ik ging daar nooit meer heen en we zouden de oude koeien niet meer uit de sloot halen. Het was duidelijk!

Ik ging alleen naar school en passeerde vaak de markt (soukh), vooral op woensdag. Ik stal soms sinaasappels en appels door me voor te doen als de zoon van een oudere man die ook iets kocht. Ik wachtte tot de verkoper afgeleid was en nam snel een paar sinaasappels mee. Daardoor kwam ik vaak te laat op school. Als mijn leerkracht vroeg waar ik was, zei ik dat ik buikpijn had en ik de hele tijd op het toilet had doorgebracht. Ik verzoon vaak smoesjes. Hoewel ik op school niet altijd goed presteerde, slaagde ik er met moeite in over te gaan naar de volgende klas.

Ik herinnerde me dat ik in het vijfde leerjaar op school erg rebels was niet regelmatig naar school ging. In plaats daarvan bracht ik tijd door met mijn hond, een Duitse herder die ik Basila noemde,

wat ‘ui’ betekent, als symbool voor haar gevaarlijke karakter. Als iemand me kwaad deed, stuurde ik Basila achter hen aan.

Waarom ik haar ui genoemd heb?

Ik kwam op deze naam omdat ik mijn zus Nezaha vaak tranen zag laten bij het snijden van uien en ik stelde haar altijd lachend de vraag: “Wie heeft je pijn gedaan?”

Ze antwoordde sarcastisch: “Basila, de ui.” Dus, dacht ik bij mezelf, ik zal mijn hond Basila noemen. Ze zou dan de slechteriken die mij wilden tegenhouden of wegpesten, pijnigen tot ze tranen zouden laten, net als de echte basila, de ui die mijn zus deed huilen. Het was dus een gepaste naam voor mijn hond.

Basila en ik leefden onder de radar, waarbij ik voedsel voor haar vond of mijn eigen maaltijden met haar deelde.

In plaats van naar school te gaan, ging ik op jacht met Basila en zocht ik probleemjongeren op die ouder waren dan ik, waarna ik hen met mijn hond afschrikte. Al snel kreeg ik een groep jongeren om me heen die me volgde. Ze waren vastbesloten om de sterkste jongeren uit andere wijken te intimideren en ze wilden gevreesd worden. Niemand durfde meer langs de weg te gaan waar mijn vrienden en ik ons ophielden. Ik was ook een geweldige voetballer; mijn vrienden noemden me Maradona vanwege mijn dribbeltechniek en snelheid.

We organiseerden wijkvoetbal, waarbij teams uit verschillende wijken samenkwamen om te spelen om een prijs. Het werkte als volgt: elk team betaalde tweehonderd dirham (ongeveer twintig euro) en er deden in totaal twaalf teams mee. Wij haalden altijd de halve finale, maar hebben nooit gewonnen. Ik was razend. Ik was een winnaar en kon niet tegen mijn verlies. Op een bepaald moment besliste ik niet meer deel te nemen aan de toernooien.

Ik richtte me op Basila, mijn hond, en verkocht plastic zakken op de markt, vooral op zondag. Ik ging vroeg, rond zeven uur 's ochtends, naar de markt. Eerst ging ik naar de groothandelaar van plastic en kocht ik verschillende soorten plastic zakken. Daarna ging ik op pad met mijn plastic zakken naar de kleine handelaars van groenten en fruit en riep ik in het Marokkaans: "Mika, mika voor dertig cent," totdat ik van links en rechts vrouwen en mannen hoorden roepen.

"Geef er maar eentje," riepen ze terwijl ze de verschillende groenten uitkozen. Als ik wisselgeld nodig had, riep ik naar een van mijn vrienden die fris water verkochten.

Van het verdiende geld ging ik meestal naar de bioscoop en ik gaf een klein bedrag aan mijn zusje en natuurlijk aan mijn mama. Met mijn vader praatte ik niet veel. Vanbinnen begreep ik niet waarom mijn moeder met een gestoorde man was getrouwd en kinderen gekregen had.

Ik toonde dat gevoel echter nooit aan mijn moeder, vooral niet toen ik jonger was. Ik houd zoveel van haar dat ik haar niet durf te kwetsen en mijn hart niet bij haar durf te luchten, uit angst dat ze doodongelukkig zal worden.

Het vijfde leerjaar was een keerpunt; ik bleef zitten. Diep vanbinnen was ik ongelukkig, maar dat liet ik niet zien. Op de dag van bekendmaking van de resultaten had ik samen met de jongeren uit mijn wijk, Hasi-Barka, een picknick. Mijn zus, haar vriendin en nog twee jongeren waren erbij. Iedereen had iets te eten meegebracht en we maakten samen frietjes en een groentepot met vlees. We speelden samen wat voetbal. Het was mijn manier om mijn verdriet te verwerken, wat me gewoon bezighield, terwijl ik diep vanbinnen ongelukkig was. Ik wist dat ik een paar van mijn klasgenoten niet meer zou zien, omdat ze een jaar verder zouden gaan.